

Zvonimir Osrečki

ZORAN ŽUGIĆ, slike

Galerija SKC, Novi Beograd, 7 – 23. septembar 2006.

Zoran Žugić, čija je izložba pod naslovom "Dodir plave tišine" održana u galeriji Studentskog kulturnog centra u Novom Beogradu, dobro je poznat beogradskoj i srpskoj likovnoj javnosti. Ovaj umetnik stekao je akademsko zvanje na ECOLE NATIONALE SUPERIEURE DES BEAUX-ARTS u Parizu, a do sada se devetnaest puta samostalno predstavljao. Prisutan je kako na domaćoj, tako i na inostranoj likovnoj sceni. Izlagao je gotovo u svim većim gradovima Srbije. Dela Zorana Žugića mogla su se videti i u Parizu (nekoliko puta), zatim u Danskoj, Norveškoj, Nemačkoj ...

Posebno je, na domaćoj likovnoj sceni, bilo zapaženo Žugićevo prošlogodišnje predstavljanje slika u beogradskoj galeriji "Progres" o čemu je, inače, u "Likovnom životu" opširno izveštavano. Tom izložbom, opšta je ocena, Žugić se definitivno promovisao u vrhunskog slikara a cela predstava, prema mišljenjima likovnih poslenika, predstavljala je događaj koji se pamti.

Žugić je, kako i dolikuje ozbiljnom umetniku, u galeriji SKC-a izlagao tridesetak novih slika. Ono što se moglo u prethodnom periodu uočiti i sada je jasno vidljivo: Zoran Žugić je fanatično posvećen slici, bespogovorno usmeren ka otkrivanju njene suštine i svetački odan činu slikanja kao svojevrsnom ritualu. Njega interesuje samo i jedino priroda umetničkog stvaranja. U slikama ovog autora prožimaju se, na osoben način, nadrealno, metafizičko, fantastično i apstraktno, a sve to zajedno dovodi do jedne vrste izmeštenog, direktnog slikarstva sa dubokim umetnikovim ličnim pečatom.

Ne bežeći od figure na svojim slikama, Žugić, ipak, kao da zastaje na međi između figuracije i apstrakcije. Naime, i kada je u njegovim delima figura naglašena i istaknutija, Žugić je,

nikada ne razvije do kraja. U težnji da oblike sputa, on se prvenstveno figurom poigrava obesmišljavajući joj do krajnjih granica izgled, da bi, zatim, pridodatom promišljenom ironijom islikanim oblicima uskratio status i eliminisao samo značenje. Na taj način postigao je, da se degradirana figura ne ističe preko mere i gotovo stapa sa ostalim planovima u kompoziciji slike, postajući ravnopravan činilac svojevrsnog plavog kolopleta prepoznatljivog Žugićevskog kolorita.

A kada je o koloritu reč, valja naglasiti, da Žugićeva slikarska paleta, neretko, može da zavara i bolje poznavaoce slikarstva. Radi se, naime, o svesnom umetnikovom činu islikavanja oblika i prizora upotrebom nežnih plavih i golubijih nijansi boja, s namerom da pritaji mističnost i ublaži tragiku kojima su njegove slike, inače, krcate. Za takav kolorit umetnik se opredelio, izbegavajući da platna, koja on potpisuje, deluju na gledaoca samo zapanjujuće i šokantno. Cilj je ove igre, da se lepotom boja posmatrač zadrži što duže u vremenu produktivne kontemplacije. Čini se da umetnik to i postiže. Jer, pred Žugićevom slikom niko ne ostaje ravnodušan.

No, na putu ka otkrivanju njene i, dakako, autorove tajne valja biti vraški oprezan i snalažljiv. Jer, Žugić u procesu stvaranja kao da ođednom "napada" sliku sa svih strana. Kao da slika i stvara i odmah i posle. Učini nam se, neretko, da se istovremeno pojavljuje i ispred i iza slike a, pritom, i sa jedne i sa druge strane života. Na taj način, ovaj slikar stvara, uzdiže i odgaja svoj uskovitlani svet poput kakve religije zatvarajući, uz put, svojevrsni stvaralački umetnički ciklus. Zato simbolika kruga zauzima značajno mesto u Žugićevoj poetici. Jer, svet njegovih prizora dolazi, odlazi i vraća se. Pri tom putovanju, jedan broj slika i doslovno više puta iznova "trpi" stvaraočeva navraćanja, iako su dela, prethodno, već bila "završena" pa, čak, i izlagana. Tako Žugić, u stvari, beži od kraja pokušavajući da sustigne početak.